

[Socialministeren.]

tilbagebetalingspligt, og hvortil der aldrig skal være knyttet tab af valgret og valgbarhed, samt fremhævelsen af revalideringssynspunktet som det centrale også for det klientels vedkommende, der er omfattet af forsorsloven.

Ud over den forenkling, der ligger i sammensmeltningen af den gældende lovs tre hjælpearter til én, vil forslaget gennemførelse i øvrigt på en række andre områder medføre en væsentlig forenkling. Jeg skal senere vende tilbage hertil, men vil gerne straks gøre opmærksom på, at lovforslaget bygger på den forudsætning, at forsorslovens afsnit II om børne- og ungdomsværn optages i en særlov. Herved vil man bl. a. opnå, at der i forsorsloven alene samles sådanne bestemmelser, der efter deres indhold har karakter af et supplement til den såkaldte socialforsikringslovgivning, hvilket svarer til den opbygning, man har af sociallovgivningen i en række europæiske lande, herunder i de andre nordiske lande.

Lovforslaget betyder, at det område, der dækkes af forsorsloven, har kunnet behandles i 132 paragraffer i modsætning til den gældende lov, der omfatter i alt 336 paragraffer. Det må dog herved tages i betragtning, at 98 af den gældende lovs paragraffer forudsættes overflyttet til den foran omtalte særlov om børne- og ungdomsværn, således at den egentlige reduktion er 106 paragraffer.

Jeg vil herefter gerne knytte nogle bemærkninger til det centrale i forslaget: indførelsen af én hjælpeart og revalideringssynspunktet.

Med hensyn til revalideringssynspunktet er det regeringens opfattelse, at det er overordentlig vigtigt at opbygge en forsorslov ikke blot på den betragtning, at det offentlige har pligt til at sørge for hjælp til underhold og til kur og pleje til medborgere, der ikke kan sørge for sig selv eller gennem socialforsikringen kan opnå den fornødne hjælp, men også på den betragtning, at passive hjælpeforanstaltninger ikke i sig selv kan anses for tilstrækkelige eller tilfredsstillende, hverken for den enkelte eller set fra et samfundsmæssigt synspunkt. Ud fra disse betragtninger er det i indledningen til lovforslaget pålagt det offentlige i forbindelse med ansøgnin-

om ydelse af hjælp til underhold m. v. at være opmærksom på mulighederne for og i givet fald at yde den hjælpsøgende bistand med henblik på opnåelse af erhvervsmæssig beskæftigelse eller med henblik på at udvikle eller genoprette erhvervsevnen. I sidstnævnte henseende tænkes bl. a. på de muligheder, revalideringslovgivningen anviser. Det er regeringens opfattelse, at den aktive forsorspolitik, der herved er fremhævet som det centrale også for det klientel, der er omfattet af forsorsloven, må tillægges den allerstørste betydning med henblik på dette klientels resocialisering.

Forudsætningerne for indførelse af én hjælpeart er en reform af de retsvirkninger, der i form af erstatningspligt og tab af valgret og valgbarhed efter den gældende forsorslov er knyttet til modtagelse af kommunehjælp og fattighjælp. Den udvikling, der gennem de senere år har fundet sted inden for sociallovgivningen, har medført en gradvis ændring af retsvirkningernes omfang. Der har været en tendens til fra forsorslovens område at udskille flere og flere trangtilfælde til særlove, således at disse trangtilfælde fremtidig vil kunne afhjælpes med ydelser, hvortil der ikke er knyttet nogen form for retsvirkninger. Som eksempler på lovgivning, der er udtryk for den nævnte tendens, kan jeg nævne enkepensionsloven og revalideringsloven. Nævnes kan endvidere, at den skete ophævelse af værdighedsbetingelsen for adgangen til invalide- og folkepension samt indførelsen af en automatisk invalideforsikring betyder, at en række medborgere, der hidtil har måttet henvises til hjælp efter forsorsloven, fremtidig vil kunne opnå pension. Endelig vil jeg pege på, at de nye dagpengeordninger, der er gennemført ved den i sommer vedtagne sygeforsikringslov, vil mindske behovet for supplerende hjælp efter forsorsloven til sygeforsikrede.

Det er regeringens opfattelse, at hele den omtalte udvikling begrundes en reform af forsorslovens retsvirkningsbestemmelser, idet det i almindelighed ikke kan anses for tilstrækkeligt begrundet at behandle de trangtilfælde, der fortsat må afhjælpes inden for forsorslovens område, på anden måde end de trangtilfælde, der er gjort til genstand for særbehandling.

Den væsentligste retsvirkning efter den